

NEW YORK TIMES BESTSELLER
#1 RITE AUTOR

SUSAN MALLERY

*Magus
lepitus*

TRILOGIA 3. OSA

Esimene peatükk

„Sind nimetatakse verejanuliseks lurjuseks,” sõnas Diane äriajakirja lehitsedes. „Sulle see vist meeldib.”

Matthew Fenner vaatas sekretäri poole, aga ei öelnud midagi. Lõpuks tõstis naine pilgu ja naeratas.

„Sulle ju meeldib, kui sind nimetatakse verejanuliseks lurjuseks,” tuletas ta mehele meelde.

„Mulle meeldib, kui mind austatakse,” parandas too.

„Või kardetakse.”

Matthew noogutas. „Hirm mõjub.”

Diane laskis avatud ajakirjal lauale kukkuda. „Kas sul kunagi ei teki tahtmist, et keegi peaks sind meeldivaks inimeseks?” küsis ta.

„Ei.”

Kui kedagi peetakse meeldivaks inimeseks, siis tähendab see, et teda veetakse ninapidi. Selle oli Matthew juba kaua aega tagasi selgeks saanud. Ta võttis kätte ühe talle saabunud sõnumitest, mis lebasid telefoni kõrval. Veidral kombel oli talle just nüüdsama helistanud too naine, kes talle selle õppetüki nii põhjalikult selgeks tegi.

Sekretär ohkas. „Olen sinu pärast mures.”

„Sa raiskad aega.”

„Ära satu paanikasse. Muretsen ainult väljaspool tööaega.”

Matthew põrnitses oma veidi üle viiekümne aasta vanust abilist pahaselt, aga naine ei teinud temast väljagi. Kuigi mees poleks seda mitte mingil tingimusel tunnistanud, oli

just asjaolu, et ta ei suutnud naisele hirmu peale ajada, üheks põhjuseks, miks too nii kaua oli tema juures vastu pidanud. Kuigi Matthew'd tunti kui seda tüüpi ärim meest, kelle möödudes jäävad konkurendid verisena maantee kõrvale lamama, ei meeldinud talle vaadata, kuidas alluvad tema ees lömitasid. Vähemalt ei tahtnud ta seda pidevalt näha.

„Kas sul oli veel midagi?” küsis ta ning vaatas siis rõhutatult ukse poole.

Sekretär tõusis püsti. „Jesse helistas jälle. See teeb kolm korda kolme päeva jooksul. Kas helistad talle tagasi?”

„On see tähtis?”

„Jah. Kui sa kavatsed teda jätkuvalt ignoreerida, siis meeldiks mulle, kui sa talle seda lihtsalt ütleksid ja tema vaevlemisele lõpu teeksid.” Diane kortsutas kulmu. „Häri-likult oled sa oma mõnusate pruudikestega olnud otsejookselisem. Pärast seda, kui oled nad maha jätanud, helistavad nad harva.”

„Olen palunud, et sa ei nimetaks neid „mõnusateks pruudikesteks”.”

Diane pilgutas süütult silmi. „Oled või? Anna andeks. Mul läheb see aina meelest ära.”

Naine valetas, kuid Matthew ei hakanud teda korrale kutsuma. Nimetades naisi, kellega ülemus käis kohtamas, mõnusateks pruudikesteks – mis oli lühivorm sõnast „tibid” –, näitas Diane oma halvaks panu. Ta nurises, et ülemuse naistuttavaid polnud võimalik üksteisest eristada, et nad olid nagu moenukukesed. Kõik füüsilises mõttes ühesugused, ebaloomulikult kaunid ning ilma südame ja ajudeta. Tal oli õigus.

Diane ei suutnud uskuda, et Matthew meelega kura-meerib just niisugustega. Mees ei otsinudki enam.

„Jesse on keegi, keda ma kunagi tundsin,” sõnas Matt ja soovis siis, et poleks midagi öelnud. Diane polnud seda infot vaja. See osa mehe elust oli juba ammu lõppenud.

„Kas tõesti? Kas tal on tõeliselt olemas isiksus või...”
naine lehvitas kätega näo ees nagu püüdes minestust tagasi hoida, „...aju? Nüüd, kus sa seda mainisid, tundub, et tema jutt oli täiesti normaalne.”

„Ma ei maininud seda.”

„Hmm. Olen kindel, et mainisid. Räägi siis mulle oma saladuslikust minevikust, mille sa veetsid koos tolle naisega.”

„Sa võid nüüd minna.”

„Miks ta on jälle Seattle’is? Kas ta on kena? Kas ta meeldiks mulle? Kas ta meeldib sulle?”

Mees osutas uksele.

Diane kõndis läbi kabineti. „Nii et sa tahad öelda, et kui see naine järgmine kord helistab, siis suunan kõne sulle, eks?”

Mees jättis vastamata ja sekretär lahkus.

Matt tõusis ja läks akna juurde. Kabinet oli Eastside’i linnajao ühe pilvelõhkuja ülemisel korrusel ja sealt avanes võimas vaade. Matti äritegevus oli toonud talle edu igal alal. Ta oli saavutanud kõik. Tal oli kõik, mida ta tahtis, ning enamgi veel – raha, võim, lugupidamine ning ta ei pidanud kellelegi oma tegevuse kohta aru andma.

Aeglaselt ja kaalutletult kägardas ta Jesse’i sõnumit sisaldava paberilehekese kokku ja viskas prügikorvi.

Hoolimata mitme kuulsa luuletaja ja paari nutuse kantrilaulu lubadustest avastas Jesse Keyes oma õnnetuseks, et tagasitulek koju on võimalik. Mitte et ta oleks saanud kedagi oma praeguses olukorras süüdistada – otsuse Seattle’isse tagasi pöörduda oli ta teinud täiesti iseseisvalt. No hästi, võib-olla oli teda veidi aidanud too tore poisu, kes oli tema elus kõige tähtsam.

Ta heitis pilgu tahavaatepeeglisse ja naeratas oma nelja-aastasele pojale.

„Arva ära, kus me oleme.” sõnas ta.

Poisi tumedad silmad löid särama, kui ta emale otsa naeratas. „Kas oleme juba kohal?”

„Oleme jah!”

Gabe plaksutas käsi. „Mulle meeldib siin.”

Nad tulid siia suveks või lihtsalt nii kauaks, kui Jesse'il vaja on, et lahendada minevikuprobleemid ja koostada plaanid tulevikuks. Nädal ühele või teisele poole.

Jesse peatus Park-hotelli juures, ronis välja ja avas tagumise istme kõrval oleva ukse. Ta tegi Gabe'i turvavöö lahti ning aitas ta autost välja. Poiss seisis tema kõrval ja vaatas neljakorruselist hoonet.

„Kas me jäämegi siia?” küsis ta, hää aukartusest vaevu kuuldav. „Tõsiselt?”

See hotell, mis oli mõeldud külastajaile, kel oli ette näha pikemat viibimist Seattle'is, oli parimal juhul lihtsalt tagasihoidlik kohalik võõrastemaja. Jesse'il polnud raha, et peatuda kusagil uhkes hotellis, mis kuulub mõnda üleriigilisse hotelliketti. Toa juurde kuulus aga ka köök ja Interneti-ülevaadetes oli öeldud, et seal on puhas, ning just see oli Jesse'ile oluline. Kui ta juba teab, kui kauaks nad jäävad, siis uurib ta, kuidas oleks võimalik üürida möbleeritud korterit ülikoolikvartalis. Oli suvi, ning see tähendas üliõpilaste äraoleku ajaks tühje tube ja odavat üüri.

Kuid Gabe'i jaoks, kes polnud oma elus kunagi hotellis viibinud, oli see ajutine varjupaik põnev ja uus.

„Tõsiselt,” ütles naine lapsel käest kinni võttes. „Tahad ma võtan toa kõige ülemisel korrusel?”

Poisi silmad läksid pärani. „Kas me saaksime sellise?” sosistas ta.

Jesse'i jaoks tähendaks see rohkem trepiastmeid, kuid üleval tunneks ta end turvalisemalt. „Seda ma neilt palusin.”

„Lahe!”

See oli poisi uus lemmiksõna. Ta oli selle selgeks saanud lasteaiapäevarihmas. Tõl päeval kuulis naine seda umbes neljasajandat korda ning see hakkas talle juba närvidele käima. Siis tuletas ta endale meelde, et „lahe” on palju parem kui mõned teised sõnad, mida poiss oleks võinud ära õppida.

Pool tundi hiljem proovisid nad, kuidas mõlemad kaheinimesevoodid vetruvad, sest Gabe püüdis otsustada, kumba ta endale tahab. Jesse pakkis lahti oma ainsa kohvri, mida oli kolme trepikärgu võrra üles tassinud. Tal oli tõesti vaja mõelda, kuidas jälle tööle hakata. Süda peksles pärast ülesronimist *ikka* veel.

„Lõunat läheme sööme väljas,” ütles ta. „Kuidas oleks spagettidega?”

Gabe viskus tema juurde, põimides mõlemad käed talle reite ümber ja pigistades nii kõvasti, kui jaksas. Naine silitas ta pehmeid pruune juukseid.

„Aitäh, emme,” sosistas poiss.

Võimalus süüa oma lemmikrooga restoranis oli tema jaoks harv nauding.

Jesse mõtles, kas ta peaks tundma end süüdlasena, et ei tee esimesel Seattle’is veedetud öhtul ise süüa, kuid otsustas siis, et hakkab end piitsutama hiljem. Praegu oli ta väsinud. Sõit Spokane’ist oli kestnud viis tundi ja eelmisel öhtul oli ta töötanud kaua pärast keskööd, kuna soovis teenida nii palju jootraha kui iganes võimalik. Seattle’is viibides läheb rahaga kitsaks.

„Pole tänu väärt.” Ta laskus põlvili, nii et nende silmad olid samal tasemel. „Arvan, et see paik tõepoolest meeldib sulle. Selle nimi on Väike Spagetivabrik.” Suurepärane lastesõbralik restoran. Keegi ei pööraks tähelepanu sellele, kui Gabe end ära määrab, ning ta ise võiks juua klaasi veini ja teha näo, et kõik on parimas korras.

„Kas ma homme näen issit?”

Jesse'i süda hakkas jälle peksma ning seekord polnud sel midagi tegemist trepiastmetega. „Homme arvatavasti mitte, aga üsna pea.”

Gabe hammustas huulde. „Ma armastan issit.”

„Tean seda.”

Või vähemalt armastas laps mõtet, et tal on isa. Poeg oli see põhjus, miks Jesse oli otsustanud vastu astuda kõigile minevikuarjudele ja tulla koju. Gabe oli hakanud isa kohta küsimusi esitama umbes aasta tagasi. Miks temal pole issit? Kus tema issi on? Miks issi ei taha koos temaga olla?

Jesse oli kaalutlenud, kas valetada ja öelda lihtsalt, et Matt on surnud. Kuid viie aasta eest, kui ta Seattle'ist lahkus, oli ta töötanud elada oma elu hoopis teisiti. Ei mingeid valesid. Ei mingit vassimist. Ta oli kõvasti vaeva näinud, et saada täiskasvanuks, et luua endale elu, mille üle ta võiks uhke olla, et kasvatada poega ja olla aus, ükskõik, mida see ka maksma ei läheks.

See tähendas, et Gabe'ile tuli tõtt rääkida. Seda, et Matt ei teadnudki pojast, aga võib-olla on aeg seda muuta.

Naine ei lubanud endal mõelda sellest, kuidas ta Mattiga kohtub. Ta ei suutnud sellest mõelda ja pärast vanaviisi jätkata. Nii et praegu oli tähtsust vaid tema ainsal pojal, kes talle otsa naeratas, ja armastusel, mida ta poisi vastu tundis. Ülejäänuga saab hakkama. Jesse vähemalt lootis seda.

Nimelt polnud Matt ainus, kellega tal tuleb kohtuda. Veel oli Claire, üks Jesse'i kahest vanemast õest, keda ta polnud tegelikult kunagi õieti tundnud, ning Nicole, teine vanem õde, kes teda ilmselt ikka veel kogu südamest vihkas. Niipalju siis kojutulekust.

Sellega tegeleb ta aga homme. Täna õhtuks oli ta lubanud spagette ning seejärel lõbusat õhtut joonisfilmidega ja mõnusat ajaviitmist koos poisiga, kes moodustas parima osa tema elus.